

Az arecibói üzenetet Dr. Frank Drake és Dr. Carl Sagan dolgozta ki, melyet 1974. november 16-án az Arecibo Observatóriumból sugároztak az űrbe, pontosabban a Messier 13-ként ismert gömbhalmaz felé. Ez a binárisan kódolt rádióüzenet összesen 1679 bitből áll, melyek részegységei különböző információt tartalmaz az emberi és a földi élet alapvető ismérveiről. Dekódolás után a befogadó hozzáférhet olyan adatokhoz, mint például a DNS nukleotidjainak, illetve kémiai összetevőinek tulajdonságai, a Föld lakosságának száma és a bolygónk körülbelüli helyzete.

Márton Dominika: *Blind letter*, 2022

kézi hímzés, fekete bársony,
reflektív textil, paracord, fa
175 × 46 cm

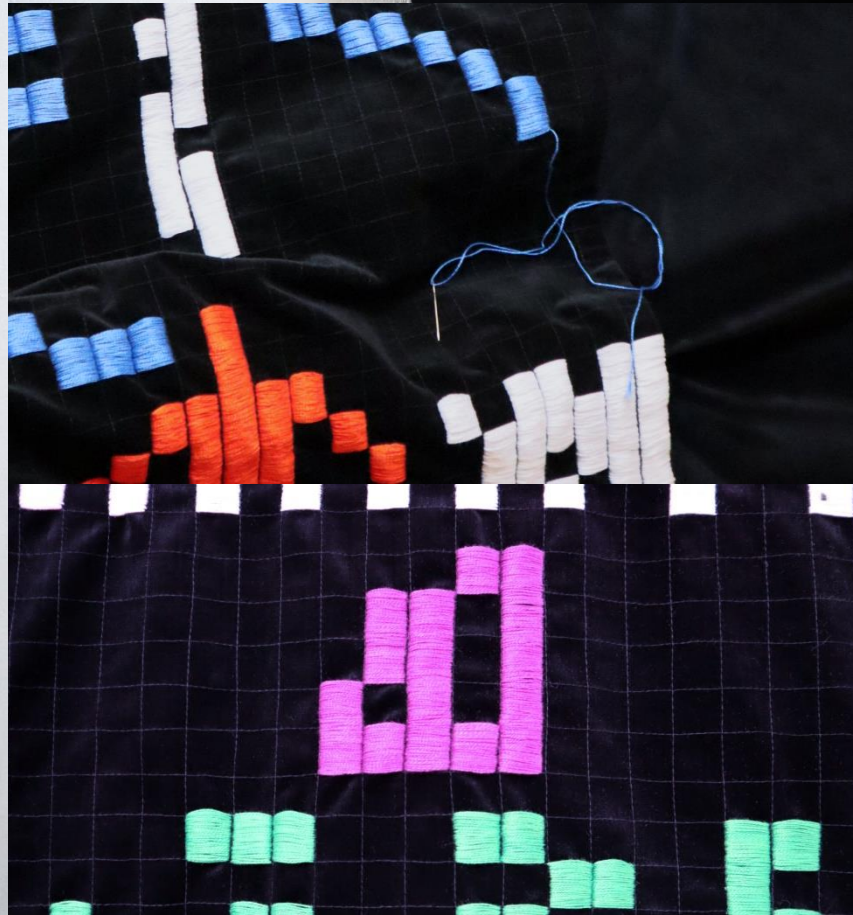
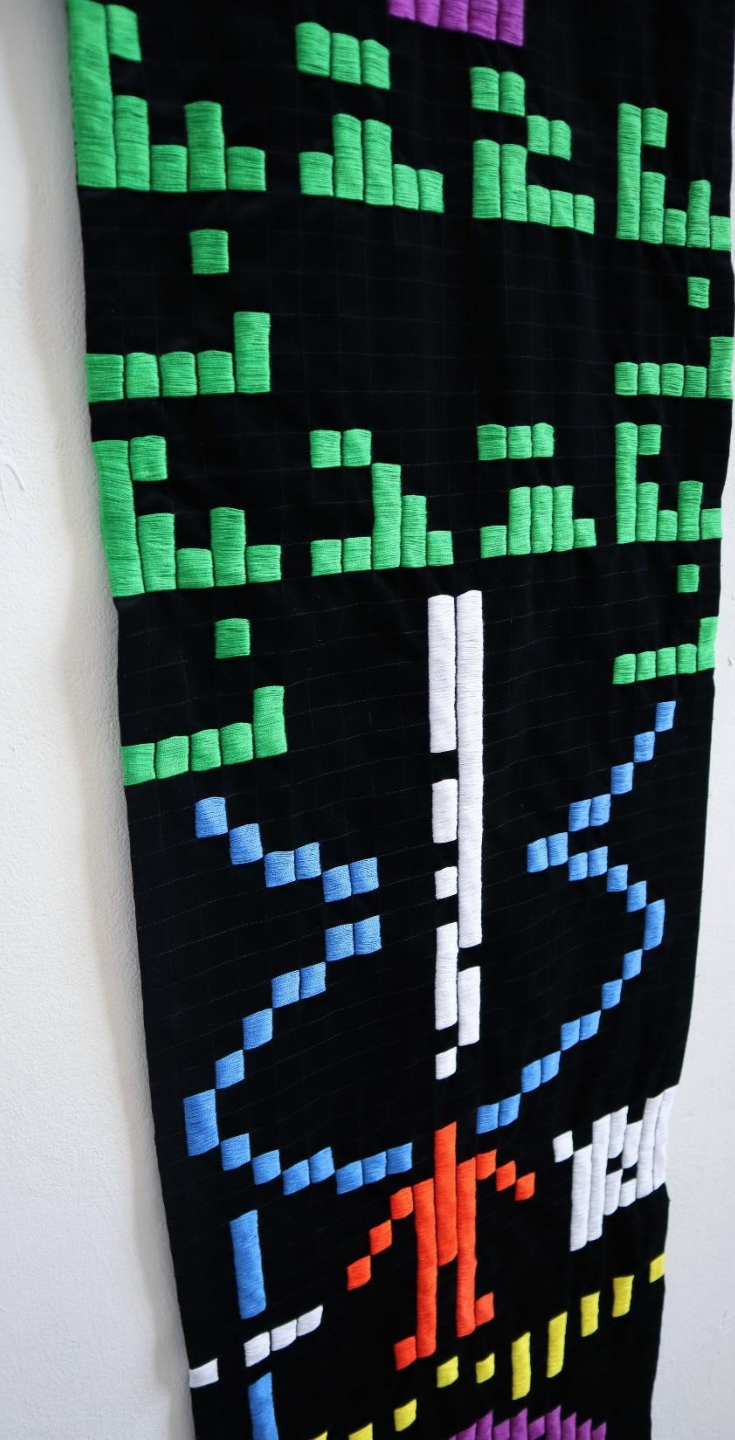

Ezen adatok birtokában még egy távoli bolygó idegen civilizációja is hírt kaphat az emberi élet létezéséről, létezésének feltétlen összetevőiről. De vajon tényleges kommunikáció létrejöhet egyáltalán? Mennyi az esélye annak, hogy egy emberi szabályrendszerek alapján létrehozott üzenetet egy tőlünk eltérő érzékeléssel és adottságokkal rendelkező életforma dekódolni tudjon? Létezik egyáltalán befogadó vagy addigra létrejön egy, mire az üzenet a becsült 25 000 év alatt bejárja kijelölt útját? Ezekkel a kérdésekkel természetesen a tudósok is tisztában vannak, éppen ezért az üzenetet inkább mint „representatív gesztust” tartják számon.

A textil méretei: 175 × 46 cm

Rácsozott rész méretei: 146 × 46 cm

Tartó rúd hossza: 71 cm

2020-ban az arecibói teleszkóp visszafordíthatatlan károkat szenvedett a térséget érő viharoknak köszönhetően, így az obszervatóriumot 57 év után be kellett zárni. Az üzenetet kibocsátó létesítmény tehát kevesebb mint egy emberélet alatt végleg megsemmisült. De akkor mégis meddig marad aktuális egy ilyen üzenet? Megéri egyáltalán az emberiség a választ? És kinek szól az üzenet valójában? A földöntúli civilizációknak, vagy netán a Föld jövőbeli generációinak? Vagy ez pusztán egy gesztusértékű kifejeződése az emberiség általános egzisztenciális válaszkeresésének?

Az üzenet teljes mértékben csak akkor értelmezhető, ha a bináris kódot egy bizonyos szabályrendszer szerint grafikusán ábrázolják. Az információ tehát vizuális elemek segítségével egészül ki (pl. a kettős hélix rajza és a figura). Ezért kifejezetten érdekelt, hogy hogyan tudom az egyébként eszköz nélkül befoghatatlan, illetve megjeleníthetetlen jeleket anyagi minőséggel felruházni. Végül olyan anyagokkal dolgoztam, melyek együtt a fényt kibocsátó LCD kijelzőkhöz hasonló intenzitással rendelkeznek. Míg fekete bársony (többnyire) elnyeli a fényt, addig az üzenet 1-es számait jelölő négyzetek különösen izzó színmezőkké alakulnak át a matt fekete mellett.

A rádióhullám és a fény elektromágneses hullámok, éppen ezért a rádióhullámok a fényhez hasonlóan fénysebességgel terjednek. A munkám tulajdonképpen az arecibói rádióhullám fényadattá fordított változatát tárja a néző elé, azonban a megfelelő kontextus ismerete nélkül maga a néző sem tudja kinyerni azt az információt, amit az üzenet ezúttal a fény segítségével közvetít. A dekódolatlan információ végül nem lesz több pusztá képnél, így vizuális adathalmazzá redukálódik.

Milyen sorsa lesz végül egy olyan űrbe sugárzott üzenetnek, melyet emberi logika szerint hoztak létre és amelyet maga is csak nehezen képes megfejteni?

